

Nr 636.

Av herr **Rubbestad m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 197, med förslag till allmänt resereglemente m. m.

Enligt gällande allmänna resereglemente av den 27 juni 1929, 2 § 1 mom., kan för "annat färd sätt" än de tidigare i paragrafen uppräknade reseersättning vid tjänsteförrättning utgå med 20 öre per kilometer. Detta betyder, att reseersättning med nämnda belopp kan utgå bl. a. för fotvandring samt för färd med exempelvis cykel eller skidor. I proposition nr 197, som nu förelagts riksdagen, har Kungl. Maj:t i sitt förslag till allmänt resereglemente, 6 § 1 mom., hemställt, att bestämmelserna i ifrågavarande avseende skola ändras så, att resekostnadsersättning vid tjänsteförrättning för "annat färdmedel" skall utgå med 10 öre per kilometer eller den högre ersättning förrättningsmannen visar sig hava utgivit. Kungl. Maj:ts förslag innebär, att någon ersättning icke längre skall kunna utgå för fotvandring samt att ersättningsbeloppet för färd med cykel eller skidor sänkes från 20 till 10 öre per kilometer.

Såsom motivering för den föreslagna förändringen framhåller reseersättningskommittén, att kostnadsfaktorn vid fotvandringen är så obetydlig att man kan bortse ifrån den, och vidare, att om förflyttning till fots är påkallad mera regelbundet eller i större omfattning detta i de allra flesta fall beror därpå att sådan förflyttning utgör en förutsättning för arbetets utförande. Ansträngningar av ena eller andra slaget, som sammanhånga med de allmänna tjänstgöringsförhållandena, böra emellertid enligt kommitténs mening anses gottgjorda genom lönesättningen.

Det är självklart, att ersättning för fotvandring icke bör utgå i sådana fall, där förflyttning till fots är påkallad mera regelbundet eller då en sådan förflyttning utgör en förutsättning för arbetets utförande under bestämd arbetstid. Men det förekommer ju en mängd andra fall, på vilka statens allmänna resereglemente brukar äga tillämpning, då förtroendemän och styrelseledamöter av skilda kategorier fullgöra uppdrag av mångahanda slag, vilka berättiga dem till reseersättning för fotvandring eller färd med cykel. Ofta förekommer nu, att sådana förtroendemän tillryggalägga avståndet mellan sin bostad och närmaste järnvägsstation till fots eller på cykel och därvid erhålla 20 öre per kilometer, i den mån avståndet överstiger 1 km.

Enligt det föreliggande förslaget äger ju vem som helst för dylika reseuppdrag anlita vilket färdmedel som helst och erhålla ersättning härför.

Under sådana omständigheter måste man anse det oriktigt att helt utesluta ersättning för det obetingat billigaste färd sättet. Man kan befara att detta kommer att medföra användande av dyrare fortskaffningsmedel i betydligt större utsträckning än tidigare, till nackdel för de institutioner, som skola betala reseersättningarna.

Med hänsyn till penningvärdets fall skulle man kunna ifrågasätta, huruvida det inte vore lämpligare att höja ifrågavarande ersättning från 20 öre till 30 öre per kilometer än att nu företaga en nedsättning av beloppet. Vi vilja emellertid nöja oss med att förorda att resekostnadsersättning för fotvandring eller färd med cykel skall utgå efter samma grunder som nu gälla. Enligt vår mening böra därför bestämmelserna om att resekostnadsersättning skall utgå med 20 öre per kilometer för "annat färd sätt" bibehållas i det nya resereglementet.

Enligt det nu gällande resereglementet kan resekostnadsersättning vid färd med taxeaomobil utöver den fastställda taxan jämväl utgå med högst 5 % å avgiften som gottgörelse för andra brukliga utgifter för taxeaomobils begagnande, s. k. drickspenningar. Kungl. Maj:t har i sin proposition föreslagit, att i det nya resereglementet, 6 § 2 mom., skall föreskrivas, att förrättningsman vid begagnande av taxibil för tjänsteresa utöver den taxemässiga avgiften skall ha rätt till ersättning för utgivna drickspenningar med högst 10 % av den sammanlagda kostnaden.

Frågan om drickspenningssystemet har diskuterats i olika sammanhang, och åtskilliga försök ha gjorts att få bort drickspenningarna. Enligt vår uppfattning bör målet vara drickspenningssystemets avskaffande. Den service, som drickspenningarna avsett att gottgöra, bör i stället få sin fulla ersättning genom fasta taxor och löner. Under sådana förhållanden anse vi det icke rimligt, att procentsatsen för drickspenningers ersättningen i resereglementet höjes från 5 till 10, då en sådan åtgärd måste betyda, att drickspenningssystemet konserveras. Vi hävda därför att drickspenningers ersättningen även i det nya resereglementet bör fastställas till högst 5 % av den sammanlagda kostnaden.

Med stöd av vad som anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att i proposition nr 197 framlagt förslag till allmänt resereglemente m. m. antages med följande ändringar av 6 § mom. 1 och 2:

6 §.

1 mom. Resekostnadsersättning utgår enligt vad i nedanstående uppställning anges för olika färd sätt och reseklasser.

Färdsätt	Reseklass		
	I	II	III
Tåg	Avgift för 1 plats i I klass	Avgift för 1 plats i II klass	Avgift för 1 plats i III klass
Fartyg	Avgift för 1 hyttplats i I klass	Avgift för 1 hyttplats i II klass	
Luftfartyg, spår- vagn, buss och an- nan bil i linjetrafik		Avgift för 1 plats	
Taxebil		Avgift för 1 person	
Egen bil, motorcykel		Enligt bestämmelser, utfärdade av Kungl. Maj:t.	
Annat färdsätt		20 öre per km eller den högre ersättning förrättningsmannen visar sig hava utgivit.	
Vid begagnande —————		resekostnadsersättning.	
Ersättning för —————		i sovvagn.	

2 mom. Vid begagnande av taxebil — — — — medföljt i bilen, som ersättning för utgivna drickspenningar med högst 5 % av den sammanlagda kostnaden.

Om vid gemensam — — — — — avsedd medresande.

Stockholm den 29 april 1952.

Axel Rubbestad.

Stig F. Hansson

Ivar Johansson

i Önnarp.

i Mysinge.

And. Stjärne.

Nils G. Hansson

i Skegrie.